INKIJKVERSIE
SCRIPT

BENDE AMATEURS

Een blijspel in drie bedrijven

door

WIES GEERTS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen
Tel: 03 366 44 00
E-mail: bestellen@toneelfonds.be
Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BENDE AMATEURS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **WIES GEERTS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de letter-grootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2026/0220/049
ISBN 9789038518831

Copyright: © 2026 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.
Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.
Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and simular technologies
Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij
TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen
Telefoon 03 366 44 00
Website: www.toneelfonds.be
Email: rechten@toneelfonds.be
IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!
Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 9 tekstboekjes bij de uitgever.
Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.
Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.
U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(9 spelers)

WILLEM:

LEEN:

ELIAS:

GIJS:

STIJN:

BORIS:

OLIVIA:

DAAN:

PEPIJN:

(In principe kunnen bijna alle rollen zowel door dames als door heren worden vertolkt. Enkele kleine tekstaanpassingen zijn dan wel nodig)

DECOR

We zien een decor van een landhuis in Agatha-Christie-stijl. In het midden een prachtige schouw, daarnaast een raam. Achteraan staat ook een kastje met een schuif. In de linkerhoek staat een groot beeld van een hond.

Schuin rechts achteraan is er een deur. Er hangt een prachtige kroonluchter vooraan. Tegen de muur links en rechts hangen prachtige schilderijen van graven en gravinnen, waaronder een prachtig schilderij van de toneelmama als gravin.

In de hoeken staan paravants, er staat een mooie decoratieve stoel. Links aan de zijkant staat een sokkel met een groot beeld op.

EERSTE BEDRIJF

VALSE START

(Er is geen beginmuziek. Het doek opent. Er gebeurt voorlopig niks. De deur rechts achteraan gaat open. Kort nadien steekt Daan zijn gezicht even door het deurgat. Hij kijkt enorm angstig. Hij durft duidelijk niet opkomen. Olivia duwt hem het podium op. Heel verlegen stapt hij naar voor, knikt even beschaamd met zijn hoofd en zet zich aan de rechterkant, maar zo goed als achter het doek, bijna niet zichtbaar. Plots begint er muziek te spelen. Daan kijkt vanachter het doek wat verbaasd naar boven (licht/geluid) en doet teken met zijn armen dat hij het niet goed begrijpt. Dan komt Olivia op, het haar in een paardenstaart. Ze loopt naar voor, buigt, wuift enthousiast in de zaal, werpt kushandjes en zet zich opzij aan de linkerkant. De volgende is Pepijn. Hij sleft belachelijk traag en lui naar voor met zijn handen in zijn zakken, duidelijk tegen zijn zin. Kort daarna komt Gijs al opgewandeld. Hij ziet dat Pepijn nog onderweg is, zucht verveeld en wandelt terug af. Uiteindelijk buigt Pepijn wat flauw en zet zich rechts naast Daan. Hij kijkt er verveeld naar. Gijs komt opnieuw op, kijkt bedenkelijk naar Pepijn, kijkt op zijn horloge, buigt professioneel en zet zich links naast Olivia. Het is de beurt aan Elias. Hij komt binnen, struikelt theatraal over zijn eigen voeten, knipoogt naar het publiek en buigt dan overdreven plechtig. Hij zet zich rechts naast Pepijn. Leen komt als volgende opgewandeld, als een echte theaterdiva. Ze moet echter wachten, want Elias komt nog eens terug naar het midden en buigt opnieuw theatraal plechtig. Hij legt zijn hand op zijn hart en zet zich terug naast Pepijn. Leen wandelt geïrriteerd verder naar voor. Ze schrijdt veel te plechtig over het podium en buigt met een reverence. Ze kijkt heel boos naar de anderen en rolt met haar ogen. Ze zet zich naast Gijs links. Ze vormen samen één rij en buigen. Het is absoluut niet synchroon. Er zit geen enkele lijn in. Plots klinkt een stem vanuit de zaal.)

WILLEM: Nee, nee, nee … hoe is dat nu mogelijk! Alstublieft zeg. *(vanuit de zaal loopt hij de scène op, een script in zijn handen.)* Gaat ge zo buigen? Ge gaat nogal applaus krijgen.

DAAN: Echt?

WILLEM: Nee, natuurlijk niet! Op wat trekt dat nu. En gij daarboven *(wijst naar het licht/geluidshok boven)* … maak dat ge beneden zijt. En Boris, kom ook maar naar hier.

(Van de zijkant van de scène komt Boris opgewandeld. Hij zet zich bij de anderen. Ze verspreiden zich over het podium, op de trappen en op de stoel in het decor. Willem kijkt weer naar boven.)

Stijn, gij zijt onderweg? STIJN! Pffff … *(loopt naar de anderen)* Allez, waar moet ik beginnen. Boris. Waarom gaat die doek al open om te groeten als er nog geen slotmuziek speelt?

BORIS: Ja, het stuk was gedaan …

WILLEM: En dan? Ge wacht tot Stijn de slotmuziek opzet en dan doet ge het doek open, zo was het afgesproken.

BORIS: Ja zeg …

WILLEM: Nee, niet “ja zeg” … ge doet het zoals we gezegd hebben. En waarom lagen die revolvers wéér niet in die schuif?

BORIS: Vergeten …

WILLEM: Maar enfin, de cruciale scène, de moordscène, en gij vergeet élke repetitie die revolvers op hun plaats te leggen.

BORIS: Ja, ik moet aan zoveel denken.

WILLEM: Ja, daar zijt ge materiaalmeester voor. En waarom viel dat beeld weer te laat van die sokkel? En dat schilderij daar? *(wijst naar rechts)*

BORIS: Zeg, drie seconden …

WILLEM: Drie? Tien!

BORIS: Steek dan echte kogels in die revolvers hé. Dan valt het beeld vanzelf.

WILLEM: Zijt ge zot? Echte kogels. Maar weet ge hoe onnozel dat is als dat beeld of dat schilderij te laat valt?

PEPIJN: *(verveeld)* Niet onnozeler dan de rest van dat stuk …

WILLEM: Pepijn, ik kom subiet bij u. Maar dus, Boris, gij regelt het doek, het decor en de attributen. Dus dat beeld en dat schilderij vallen op de juiste moment. En die revolvers liggen klaar in de schuif.

BORIS: Zeeeg, wat een drama. Het is toch maar repetitie?

WILLEM: Wat is dat nu voor nen uitleg. Een repetitie moet zo goed zijn als een voorstelling, van de start tot aan het groeten. *(loopt naar Daan aan de andere kant)* En over dat groeten gesproken. Hoe lang duurt dat vooraleer gij opkomt? Waarom staat ge daar zo te semmen?

DAAN: Te wat?

WILLEM: Te semmelen … te treuzelen … te wachten om op te komen.

DAAN: Ja zeg, daar gaat keiveel volk in de zaal zitten, die gaan dan allemaal tegelijk naar mij kijken …

WILLEM: Ja, da’s de bedoeling van toneelspelen hé Daan … dat mensen naar u kijken…

DAAN: Ja, maar daar word ik zenuwachtig van.

WILLEM: *(boos)* Ge stopt met flauw doen en ge stapt zelfverzekerd op, gesnapt! En waar gaat ge dan staan? Achter het doek! Ik zal hem anders dichtdoen, dan ziet er niemand u nog staan. Is dat een goed idee?

DAAN: Oh ja, kan dat?

WILLEM: Neee, natùùrlijk kan dat niet, hoe belachelijk is dat nu. En dan die armkes… *(imiteert het gebaar van Daan daarnet naar boven)* heel onprofessioneel …

DAAN: Ja ik wist niet wat er gebeurde …

WILLEM: Nee, dat gebeurt wel meer dat gij niet weet wat er gebeurt … met uw teksten bijvoorbeeld … het is binnenkort première en ge kent den helft van uwen tekst nog niet deftig … Gij zijt de verteller van het verhaal hé, vergeet dat niet. Wat gaat ge doen als ge uw tekst niet meer weet?

DAAN: Improviseren?

WILLEM: Improviseren … ge durft nog niet opkomen, maar improviseren durft ge dan

wel of wat? Ga improvisatietheater spelen als ge graag improviseert, bij het grote toneel staat alles vast, teksten, bewegingen, alles!

PEPIJN: Tss, groot toneel …

WILLEM: Nee, gij niet nee … maar ik probeer “groot toneel” te maken, “cultuur” …

PEPIJN: Pff … veel kul en weinig tuur …

WILLEM: *(loopt naar Olivia aan de andere kant)* En hier, Olivia. Wat staat gij nu te wuiven gelijk een losgeschoten jarretel?

OLIVIA: Ja, mijn familie gaat komen met de première. En Betsy.

WILLEM: Wie is dat nu weer?

OLIVIA: Mijn vriendin … dus als ik die allemaal zie zitten, dan wuif ik hé … da’s toch logisch …

WILLEM: Logisch? Maar Olivia, alstublieft, de vierde wand …

OLIVIA: De watte? *(kijkt verbaasd naar de anderen)*

WILLEM: Allez Daan, legt eens uit aan Olivia wat de vierde wand is …

DAAN: Haha, weet gij dat niet? De vierde wand dat is … euh … ja ik weet het eigenlijk ook niet …

(Daan kijkt naar de anderen. Ook die gebaren wat apathisch dat ze niet weten wat Willem bedoelt.)

WILLEM: Maar mannekes, kennen jullie nu niks van theater … de vierde wand … hier opzij is een wand *(wijst naar links)*, vanachter ook, aan de andere zijkant ook *(wijst naar rechts),* en het publiek is de vierde wand.

DAAN: Ik snap er niks van.

WILLEM: Die vierde wand denkt ge erbij … waar het publiek zit …

DAAN: Euh … nee … ik ben niet mee …

WILLEM: Nee, dat gebeurt wel meer … Het publiek is er wel, maar ge ziet het niet …

DAAN: Aaah nee … natuurlijk niet …

WILLEM: Bon …

DAAN: Want het zaallicht is uit …

WILLEM: Neeeeee Daan … in godsnaam … ze zitten er wel, maar ze zijn er eigenlijk niet, ze zitten eigenlijk niet in die zaal …

DAAN: Zoals … ze zitten in een ander universum ofzo?

WILLEM: Maar nee … allez, laatste poging: het publiek kijkt door de vierde wand naar het toneel, maar de wand is maar doorzichtig langs ene kant … de kant van het publiek … de vierde wand vormt als het ware een culturele brug tussen publiek en spel.

PEPIJN: Nu zijt ge hem helemaal kwijt …

WILLEM: Ja, dat kan, maar dus, het kan nooit dat ge wuift naar de zaal, oké meiske…

OLIVIA: Hela, niet meiske hé … ge weet het …

WILLEM: Ah ja, sorry, ge zijt non-binair, ik was het efkes vergeten …

OLIVIA: Ik heb het nochtans al vijf keer gezegd … ik ben geboren als meisje maar ik

identificeer mij als jongen én meisje.

PEPIJN: Ja, en ik identificeer mij als duif *(imiteert een duif).* Alstublieft zeg.

OLIVIA: Ge moet het niet belachelijk maken.

PEPIJN: Nee, dat doet ge zelf al meer dan genoeg.

(Daan loopt tot bij Olivia.)

DAAN: Wat ik mij wel afvraag, gaat gij dan eigenlijk ook altijd op 'gemberneutrale' toiletten?

PEPIJN: *(kwaad)* Gemberneutraal ... GENDERneutraal … tss … gember … ik zal subiet eens wat wasabi in uw achterste duwen zenne, ge zult het dan wel onthouden …

WILLEM: Pepijn, maak u nu eens niet zo snel kwaad … en wat was dat met u? Geen goesting? Precies ne mens van 100 jaar … de bomma van Familie komt vlotter een scène opgewandeld …

PEPIJN: En dan? Dat ziet toch niemand vandaag? Er zit niemand!

WILLEM: Dan nog!

PEPIJN: Ja zeg, weet gij hoe moe ik ben?

WILLEM: Hoe komt het?

PEPIJN: Hoe komt het vraagt hij … onze verbouwingen misschien?

GIJS: Is dat zo erg?

PEPIJN: Weet gij hoe vermoeiend dat is, verbouwen? En wat dat kost?

GIJS: Ik heb ook verbouwd hé, zo vermoeiend is dat niet. En al zeker niet duur. Uw bakstenen kunt ge al gratis hebben.

PEPIJN: Gratis?

GIJS: Ge doet gelijk ik. Ge rijdt ergens naar een bouwwerf, ge laadt daar de bakstenen op die daar liggen en ge pakt die mee in uwe remorque.

PEPIJN: Tot de flikken u zien …

GIJS: Maar die hebben mij gezien!

PEPIJN: En?

GIJS: Die stappen uit. 'Wat denkt meneer dat hij hier aan 't doen is'. Ik zeg "ja meneer den agent, ik ben aan het verbouwen, en ik had nen hoop stenen over, dus ik dacht, ik leg die hier op deze bouwwerf, misschien kunnen die mensen hier ze nog gebruiken". En dien agent: "Dat is sluikstorten meneer, niks van, al die stenen in uwe remorque leggen, nu, en maken dat ge weg zijt met die stenen". En voilà, gratis stenen!

(Iedereen lacht.)

PEPIJN: In ieder geval, ik ben kapot.

WILLEM: Slaap dan wat meer …

PEPIJN: Ja, zegt dat tegen Timothee …

WILLEM: Tegen wie?

PEPIJN: Timothee, mijne pasgeboren kleine … die houdt ons heel de nacht wakker …

(Willem kijkt naar Gijs.)

WILLEM: Snapt gij dat nu, Gijs?

GIJS: Nee, totaal niet. Daar had de Jan vroeger gene last van zene …

PEPIJN: Wie?

GIJS: De Jan … Jan Decleir …

PEPIJN: Och jaaaa … want meneer heeft vroeger nog met Jan Decleir gespeeld …

GIJS: Jaloers?

PEPIJN: Niet echt nee … blaaskaak …

GIJS: Da's pas ne grote acteur … en die werd papa van de Flor hé …

PEPIJN: Van wie?

GIJS: Van de Flor Decleir, zijne zoon en den dag na die zijn geboorte hadden wij première in de KNS, dat heette toen nog zo. Ik vergeet het nooit, "Who's afraid of Virginia Woolf" … en de Jan had geen seconde geslapen toen hé en toch speelde hij de pannen van het dak … wat een held … *(kijkt naar Pepijn)*

PEPIJN: Ah, was dat tegen mij, die uitleg? Oei, sorry als ik per ongeluk efkes de indruk gaf dat ik geïnteresseerd was.

GIJS: Ge zoudt beter een voorbeeld nemen aan de Jan …

PEPIJN: Bel hem dan hé … dat hij komt meespelen hier … echt waar …

GIJS: Ge zijt gewoon jaloers op de Jan zijn talent …

PEPIJN: *(kwaad)* Ik ben op niémand jaloers. Kijk hé vriendje, het kan zijn dat gij een beetje verliefd zijt op uwe Jan Decleir hé … maar ik ben gewoon MOE! Oké?

GIJS: Ja, maar de Jan hé …

PEPIJN: *(woest)* VAL DOOD MET UWE JAN!

WILLEM: Maar blijft nu toch eens wat kalm, Pepijn. Het minste dat er gebeurt dat u niet aanstaat, wordt ge kwaad.

PEPIJN: *(woest)* IK BEN NIET KWAAD!

GIJS: *(cynisch)* Ah sorry, dat was niet duidelijk dat ge niet kwaad waart, dat acteert ge dan al even slecht als de rest van uw tekst …

(Pepijn wil uithalen. Willem houdt hem nog net tegen.)

PEPIJN: Kom dan hé … allez … kom … *(loopt naar buiten en slaat de deur dicht)*

(Willem loopt naar buiten. Pepijn wordt door Willem toch wat gekalmeerd en komt weer binnen. Pepijn kijkt naar Gijs.)

(sarcastisch) Jan Decleir … toneelhoer …

GIJS: *(even sarcastisch)* Onzen Timothee … bleiter …

ELIAS: Ja, de Gijs heeft wel gelijk hé Pepijn.

PEPIJN: Och daar… spuit elf! Weet ge wat, ga samenwonen hé!

(Elias kijkt naar Gijs.)

ELIAS: Samenwonen met hem? Amai, stel u dat voor!

GIJS: Ja, laat dat maar zo. Wij twee samenwonen, dat zou nooit werken!

WILLEM: Allez mannekes, komaan, geen ruzie tijdens de repetities, alstublieft … Maar dus, Pepijn, een beetje enthousiasme en ge zet u dan aan de overkant van haar. *(wijst naar Olivia)*

OLIVIA: Hun … ik word aangesproken met hun …

WILLEM: Ja … van "hun" dus …

PEPIJN: Oké, dus *het* acteur gaat naast *hun* staan, gesnapt …

(Olivia kijkt woest.)

WILLEM: Allez komaan Pepijn, drijf het nu niet op de spits.

PEPIJN: HET spits …

WILLEM: *(boos)* Pepijn!

PEPIJN: Maar het is zo; het is "HET" spits … zoek het op …

WILLEM: Allez komaan, "het" spits dan, laat het nu efkes zo.

PEPIJN: Oké, dus ik zet mij naast Olivier …

OLIVIA: *(kwaad)* OLIVIA!

WILLEM: Allez, gedaan!

ELIAS: Inderdaad, een beetje professioneel blijven …

WILLEM: Professioneel? Over uw eigen voeten struikelen …

ELIAS: Jaja, maar daar is een reden voor …

WILLEM: Amai, nu ben ik benieuwd …

ELIAS: Daarstraks toen ik opkwam bij het begin van het stuk, ben ik toch per ongeluk gestruikeld over mijn eigen voeten … dus IK dacht …

PEPIJN: *(droog)* Ja, daar is het misgelopen …

ELIAS: Waar?

PEPIJN: Toen gij zijt beginnen denken …

ELIAS: Pff, bon, dus IK dacht … dan is het supergrappig voor het publiek als ik bij het groeten nog eens struikel … de mensen gaan dat hilarisch vinden.

WILLEM: Maar dat MOET niet hilarisch zijn. Ons publiek komt kijken naar "De hond van Shakespeare" … een klassieke *(bekakt uitgesproken)* toneelthhhhriller…

ELIAS: Naar een wat?

WILLEM: Naar een klassieke toneelthriller en dus niet naar "Onzen Dré heeft diarree" van het Echt Antwaarps Theater … alstublieft …

DAAN: Bestaat dat?

WILLEM: Bestaat wat?

DAAN: Onzen Dré heeft diarree …

WILLEM: Nee, natuurlijk niet Daan, bij wijze van spreken …

DAAN: Ah, ik was al aan 't denken … want ik heb daar alle stukken van gezien.

WILLEM: Dat kan, maar wij spelen dus een super-serieus stuk, een gelaagde kort-thhhriller, 50 minuten cultuur met een grote K.

PEPIJN: Cultuur is met een c …

GIJS: En aansteller met een A …

(Pepijn kijkt vernietigend.)

WILLEM: Jajajaa … maar ons stuk gaat dus over een oud landhuis waar een aantal mensen verzamelen en waar plots heel vreemde dingen gebeuren.

OLIVIA: En waarom heet het stuk eigenlijk “De hond van Shakespeare”? Want dat snap ik nog altijd niet goed.

DAAN: Nee, ik ook niet eigenlijk …

WILLEM: Dat is het prachtige. Eigenlijk heeft de titel niks met het stuk te maken. De hond van Shakespeare staat alleen maar als beeld op de scène daar. En die hond van Shakespeare kijkt alleen maar toe. Die hond is eigenlijk een metafoor voor het gesproken woord, dus eigenlijk toont de schrijver van dit stuk in zijn toneeltekst zijn grote liefde voor het teksttheater door middel van die hond op de scène.

(Olivia en Daan kijken nu echt heel dwaas.)

PEPIJN: Slecht weer hé …

OLIVIA: Waar?

PEPIJN: In Keulen, waar ge het nu alle twee hoort donderen …

DAAN: Neenee, ik snap het wel, van Shakespeare en zo …

OLIVIA: En komt die kijken?

WILLEM: Wie?

OLIVIA: Sheekspiet …

WILLEM: Maar allez Olivia, dat kunt ge toch niet menen …

OLIVIA: Wat?

WILLEM: “William Shakespeare” is gestorven …

DAAN: Och allez, en dan nu, zo vlak voor de première van zijn stuk …

WILLEM: *(wanhopig)* Maar hij heeft dat stuk niet geschreven … hij zit alleen in de titel … pfff …

OLIVIA: Ja zeg, sorry dat ik nog wat verward ben … Ge moogt al blij zijn dat ik op de repetitie ben. Ik heb heel de vorige week wel met hepatitis in mijn bed gelegen …

DAAN: Ah, hebt ge ne Griekse vriend?

OLIVIA: Huh?

DAAN: Hepatitis … is dat uwe Griekse vriend? Omdat die in uw bed lag?

PEPIJN: Ja, Hepatitis is hare Griekse vriend … dat is den broer van Makkis en Makkoekis … en de vader heet Calamaris … Echt waar … steekt die zijn verstand in een poes en ze begint te blaffen …

OLIVIA: Ja, Daan … hepatitis is een ziekte.

DAAN: Aaaaah!

PEPIJN: Ja, Daan denkt ook dat USB het buurland is van de USA.

WILLEM: Jajaja … het is al goed … Maar dan nog iets, Elias, waarom stapt gij een tweede keer naar het midden om te groeten?

ELIAS: Voor als het publiek mij terugroept …

WILLEM: Waarom zouden die u nog eens terugroepen?

ELIAS: Bij mijn vorig stuk, bij Toneelgroep “Willen is Kunnen” moest ik twee keer buigen omdat ze mij terugriepen.

WILLEM: Elias, alstublieft, dat was ne monoloog die ge speelde … dan is dat logisch, maar dat gaat nu niet gebeuren dat ze u terugroepen.

ELIAS: Neenee, maar als ik in dit stuk mijn aria toch zou mogen zingen …

WILLEM: Niks van …

ELIAS: Maar allez …

WILLEM: Elias, niet opnieuw die discussie, uw aria is geschrapt. Het was niet goed genoeg, punt. Dus we gaan daar niet terug over beginnen. Ge zingt bij dit stuk niet.

PEPIJN: Allez, zijn eerste goeie beslissing als regisseur.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

TONEEL FONDS VANSSENS

Voor de juiste keuze